

Säsongen 1960 - 1961

Text: Kjell Olofsson. Foto & bearbetning: Lars Rasmusson

Bilder och bildtexter från Panterns/LRs arkiv.

Den 23 juni 1960 hölls föreningens första årsmöte varvid Göran Pettersson valdes till ordförande med Jan Magnusson som suppleant, kassör blev Lars-Erik Hansson och sekreterare Berth Danefors med Kjell Olofsson som suppleant. Suppleanterna fick emellertid tämligen omgående träda in som ordinarie. Orsaken till rockaden var att Jan och jag hade haft önskemål om att enbart koncentrera oss på våra uppgifter som lagledare och tränare men då de nyvalda kände att de inte var mogna för uppdraget fick vi återta våra tidigare uppgifter, vilket innebar att sköta allt i klubben medan Snygge-Lasse förvaltade pengarna.

Lennart Nilsson blev under ett allmänt medlemsmöte utsedd till talesman för spelarna gentemot styrelsen och fick samtidigt i uppgift att grundligt lära sig hockeyreglerna. Något han gjorde med så stort intresse att han sedermera blev en utmärkt domare.

Jan Magnusson utsågs till materialförvaltare och lagledare. Han kunde bl.a. glädja sig åt att föreningen av Svenska Ishockeyförbundet tilldelades ett materialbidrag bestående av en målvaktsutrustning. Materialen betingade ett värde av 250:- varav föreningen själv skulle bidra med 87:50. Med tacksamhet kunde jag nu kasta den gamla stickiga dörrmatta som tidigare använts till bröstskydd. Den dåtida målvaktsutrustningen var på intet sätt jämförbar med dagens.

Det gjorde oftast ordentligt ont att stå i målet. Någon ansiktsmask eller hjälm fanns exempelvis inte. Inte heller speciella målvaktsskridskor vilket anklarna fick känna av. Benskydden var mindre och ovanför knäskålen var det ganska oskyddat. Det krävdes antingen mod eller dumdristighet för att ställa sig i kassen. Eftersom det bara fanns raka klubbor var det bara dragskott som gällde. Skotten kom ofta snabbt men var inte lika hårda som dagens slagskott. Betydligt fler mål gjordes på backhand. Pantern fick en del år senare en verklig specialist på detta område men om denne återkommer jag i senare krönikor.

Föreningen skickade också in en beställning på 20 stickade tröjor och damasker i kamgarn till Rättviks Textil AB. Ansökan om medlemskap inlämnades i juni till RF och föreningen antogs den 14 oktober 1960.

Vårt ambitiösa träningsprogram fortsatte och vid vårt besök i Frostavallen på sensommaren inträffade en sorglustig händelse.

Jag hade några år varit sammanboende med en liten sköldpadda. Lukas, som han hette, hade fått följa med på utfärden då jag tyckte att även han behövde lite motion. Då han var ganska rymningsbenägen hade jag uppdragit åt en flicka som jag träffat på midsommarafton att passa honom. Hon var nog mest intresserad av oss atleter så Lukas tog chansen att rymma. Trots att hela gänget hjälpte till att leta gick han inte att finna så vi fick återvända hem utan honom.

Flickvännen, som hette Iréne, och jag är fortfarande tillsammans men Lukas öde är okänt. Enligt min farfar, som bodde i Höör, hade det några veckor efter att hans försvinnande funnits en notis i lokaltidningen Mellersta Skåne om att några pojkar hittat en sköldpadda vid en vägkant. Man fann händelsen märklig då sköldpaddor ju normalt inte tillhör vår fauna.

Eftersom lång tid förflutit, jag var upptagen av min nya vän, och upphittarna verkade glada över att få ta hand om sitt fynd gjorde jag inga efterforskningar utan lät det hela bero.

Under hösten ordnade vi vår första klubbfest, ett arrangemang, som därefter blev årligt återkommande. Festen hölls i villa Midhem som låg i början av Lundavägen på den plats där Statoil och Mac Donald nu residerar. Menyn, som var enkel, bestod av kokt korv och hemlagad mos samt kaffe och läsk. För tillagningen svarade systrarna Edit Lindström och Karin Roskvist. **Stämningen var kamratlig och god trots, eller kanske tack vare, att festen var helt drogfi.**

För dansmusiken svarade lill-Tollarparens duo från Sjöbo och till underhållningen bidrog Astrid Magnusson, en glad revyartist från Trelleborg, som även tagit med sig en kollega. Astrid och kapellmästaren hade naturligtvis även de sin dagliga gärning på bilfirman Frode Lund.

Leif Bruce Nilsson sjunger på allmän begäran "vart tog den stygga lilla loppan vägen?" ackompanjerad av vokalister och orkester.

Ronny Jonsson med sin fästmö Gussi i mitten. Till vänster i förgrunden är det Lars-Göran Andersson och till höger Gert Larsson som rastar vokalisterna medan Gerts lillebror Lennart "Mecki" Larsson till vänster i dörröppningen något bekymrat syns följa brorsans förehavande.

Marianne Magnusson, ordförandens fru och klubbens kassör.

Irénes lillebror, Kjell Lindström och två av hans kompisar Lennart och Lars-Göran Nilsson, bad att få komma med i Pantern vilket de givetvis fick.

Kjell, som inte spelat hockey tidigare, fick därför stå i mål. Han visade talang att bli en bra målvakt och fick ganska snart chansen i juniorlaget. Tyvärr hade han, under en träning i slutet av säsongen, otur att få en hård puck rakt på sina oskyddade tänder som inte gick av men blev lite lösa. Det blev mycket grötätande framöver. Min blivande svärmor, som inte visste orsaken, var förtjust, - jag har aldrig fått honom att äta gröt förut men nu när han kommit med i din klubb vill han nästan inte ha annat. Jag svarade någonting om att vi måste äta sunt och hoppades att hon inte skulle få veta orsaken. Kjell hjälpte mig att bevara hemligheten, kanske delvis för att han ibland fick låna min bil.

Ytterligare några nya medlemmar tillkom och vi anmälde oss därför till både JDM och en juniorserie där övriga deltagande lag var MFF, IFK Malmö och Lunds IS.

Vi hade lyckats, i nära samarbete med Lunds

kommun och nystartade Lunds IS, att få fasta träningstider i Lund på söndagsmorgnar klockan 8-9 och torsdagskvällar mellan 21.30-22.30.

Men det hade sitt pris. LIS ordföranden hette Hjort och spelade bridge. Han hade egenheten att ibland ringa upp och prata lite hockey när han kom hem efter midnatt. Och han gav sig god tid.

Det blev att stiga upp tidigt på söndagsmorgonen då isen i regel låg färdigspolad redan vid 7-tiden och vi fick utnyttja den före åtta utan extra kostnad. Inga problem för Jan Magnusson, som distribuerade ut tidningar på morgnarna, men vi övriga var nog ganska yrvakna när vi kom till samlingen. Något materialförråd eller omklädnadsrum hade vi inte tillgång till vid isbanan utan ombytet skedde i en källarlokal på Köpenhamnsvägen i Malmö och sedan fick vi snabbast möjligt ta oss via den ganska nybyggda (1953) autostradan till Lund. Bara några av oss hade körkort och bil så vi fick tränga ihop oss ordentligt i fordonen. Åtta omklädda spelare i en VW-bubbla var inte ett helt ovanligt ekipage. Kanske tur för en del av grabbarna att deras föräldrar i regel sov sött vid den tiden på morgonen och inget visste om våra transporter. Vi var ibland rädda att bli stoppade av polisen men de sov kanske också.

Sedan gällde det dessutom att ha god tumme med vädergudarna då rinken saknade tak.

Träningen bestod enbart i spel mot två mål och var därför mäkta populär. Mindre uppskattad var kassörens insamling av pengar efteråt då banhyran skulle betalas kontant till vaktmästaren.

Panterns första officiella match spelades i december och slutade med en överraskande seger i Junior-DM över Lunds IS med hela 8-1. Vårt premiärlag hade följande utseende:

MV: Kjell Lindström

Backar: Lennart Nilsson, Ronny "Abbe" Olsson (1), Ronny Jonsson och Lars-Erik Hansson.

Kedjespelare: Kenneth Lindskog (2), Bert Danefors (3), Göran Lindgren (2), Christer Anderberg, Jan Nilsson, Rolf Persson, Kent Sjögren, Bengt Merseburg och Christer Persson.

Några av spelarna, som firat segern lite väl häftigt lite senare på kvällen, blev granskade av polisen i Malmö som ville se deras legitimation.

Då de saknade körkort visade de istället upp sina medlemskort i Pantern.

Jan Magnusson och jag blev inte glada när vi fick kännedom om händelsen eftersom vi precis lagt in om ett lotteritillstånd på 30.000 lotter hos polisen.

Men vi var unga och oerfarna som ledare och var kanske därför mer rädda om klubbens renommé än om grabbarnas alkoholvanor.

I andra omgången av JDM väntade MFF som inför den matchen för säkerhets skull toppat laget med de juniorer som annars bara brukade delta i seniorlaget. Två av våra motståndare fick sedan framöver på olika sätt en viss anknytning till Pantern. Den förste var den målfarlige centern Leif Johansson, under många år en viktig spelare i MFF, som lite längre fram i livet fick sonen Fredrik. Sonen ville gå i pappans fotspår och hamnade därför i Mif. Han blev där en lovande junior men lånades som förstaårssenior ut till Tyringe. Därifrån handplockades han av Sune Bergman till Pantern där han sedermera blev vår mesta spelare genom tiderna.

Den andre var deras tuffe och hårdskjutande back Jan-Åke Persson (Janne P) som säsongen 1961-62 kom över till oss och blev kvar under sju säsonger. På grund av militär- och FN-tjänst blev det dock många avbrott och bara de två sista

fullföljdes helt. MFF hade inte behövt förstärkningarna då de vann matchen med 22-1 och vi var åter nere på isen. Våra banemän besegrade därefter Pandora med 12-1 och Stidsvig med 4-3 innan de blev Skånska juniormästare genom vinst mot IFK Malmö med 3-1 i finalen. Vi deltog även i en juniorserie men inte nådde inte heller där någon framgång utan förlorade samtliga matcher.

Panterns seniorlag mötte i en vänskapsmatch div 4-laget Hörby BOIF på vår hemmarink i Lund. Även i den här matchen fick vi inkassera ett stort nederlag 1-11 liksom i vår nästföljande där de blivande seriesegrarna i div.5, Lunds IS, besegrade oss med 8-0. Lunds klart bäste spelare i den matchen var Des Marony, en hårdskjutande canadensare, som etablerat sig i Sverige för gott. Min näsa minns fortfarande den matchen. Trots dessa stora nederlag accepterade vi med förtjusning ett erbjudande från Jonstorp att delta i en reservlagsserie.

Vårt mycket ungdomliga lag fortsatte att få mycket stryk i serieupptakten. Första matchen på bortaplan mot Jonstorp slutade 1-16. Efter en strulig färd som företogs i privatbilar där en del inte kom fram i tid fick vi omklädda vandra genom en liten skog för att komma till banan, som kunde gälla som exempel för beteckningen mån-

Lotteriförsäljning på Möllevångstorget under lördagen var en, i dubbel bemärkelse, stående uppgift. Från vänster syns: Kjell Lindström, Erik Grönvall, Kent Sjögren, Erling Brandt, Lennart Nilsson och Gert Sjögren.

skensrink, och hade en extremt låg sarg. Vi var sena, alla hade ens inte hunnit fram, och fick därför starta matchen utan uppvärmning.

Inga bra förutsättningar som inte blev bättre när Berth Danefors i matchens första anfall satte in en tackling så att motståndaren föll av banan. Hans protester mot att han blev utvisad 2 minuter renderade honom bara ytterligare 10. När sedan lagkaptenen Lennart Nilsson ville diskutera domslutet fick även han en tia. Vi drabbades alltså av 22 minuter redan i första bytet. Under de 2 första perioderna hade vi endast fullt lag på banan i en minut. Domare var Börje Svensson, välkänd ledare och tre decennier senare ledamot i styrelsen för Skånes Ishockeyförbund. Nederlaget följdes av två nya på bortaplan, 1-6 mot IFK Helsingborg och 0-10 mot Rögle.

Men grabbarna tog lärdom och noterade mot motsvarande lag på hemmais raden, 4-4, 5-2 och 1-4. En bidragande orsak till förbättringen var att i dessa tre matcher hade jag blivit ersatt i kassen av målvaktstalangen Leif Andersson som varvade hockeyn med gitarrspel i ett popband. Flera andra nya spelare hade tillkommit under resans gång främst Jörgen Karlsson, Lars-Göran Andersson, Bengt Lindberg, Ulf Sandgren, Jan Grönvall och Evert Palmkvist. Sextonåriga Berth Danefors vann skytteligan för både seniorer och juniorer med 5 resp. 6 mål. Den ett år yngre Göran Lindgren noterades för 3 plus 2 fullträffar. Göran blev även under säsongsupptakten uttagen i Skånes allra första TV-pucklag, som tyvärr omgående eliminerades av Göteborg med 2-0. Direkt utslagning gällde men alla matcher visades live i TV.

Detta år startade MFF i samarbete med Sydsvenska Dagbladet en cupturnering i hockey. Redan under premiäråret deltog 84 lag. SDS-pucken, som den hette, blev sedan under många år en mycket populär turnering i vilken många kvarterslag deltog. Pantern hade ett bra lag med idel a-lagspelare i äldre pojkar som tyvärr förlorade i semifinalen med 1-0 efter en mycket spännande match mot de blivande slutsegrarna Kiviksgården. Som avbytare i denna match debuterade limhamnsgrabben Ingemar Jonsson, en renodlad fighter som kom att betyda mycket för oss. Vi ledare letade flitigt efter dolda talanger i de olika lagen och såg de flesta matcher. Att vår verksamhet började få bredd visade sig genom att vi ställde upp med ett lag i SDS-puckens YP-klass där Kent Sjögrens lillebror (Gert) visade

lovande målvaktstakter, Mikael Mossberg och Leif Blomberg bra målsinne och Lars-Göran Jarl ett stabilt backspel.

För en smått sensationell insats svarade några av våra juniorer när man på skoj ställde upp i friidrottarnas Junior-DM i terräng. Bland de femton startande kom Berth Danefors på åttonde plats, Christer Persson blev 11, Jan Grönvall 12 och Göran Lingren 13. Många friidrottstränare lyfte förvånat på ögonbrynen. Våra grabbar, som fortfarande hade mellan 2 och 3 år kvar i klassen (19 år) hade spöat flera av deras specialister. Dessutom var de fel förberedda. Medan motståndarna värmdes upp låg våra pojkar i gräset och pratade och någon rökte. Men ändå - onekligen ett bra betyg på den tuffa träning vi bedrivit.

Under hösten startade vi Fritidsgrupper, som var föregångare till nutidens Aktivitetsgrupper i ämnena bordtennis och hockey. Vi hade intern ledarutbildning samt visade instruktionsfilmer i teknik och taktik. Filmkvällen avslutades alltid med några gamla legendariska hockeymatcher.

Vi genomförde också klubbmästerskap i olika aktiviteter där de olika mästarna blev:

Schack: Ronny Jonsson

Bordtennis: Gert Persson

Terräng: Berth Danefors, som vann både junior- och seniorklassen

Vi fick trots allt lotteritillståndet från polisen som också innebar att vi tilldelades några fasta försäljningsställen i Malmö. Alla fick hjälpa till att sköta tombolan efter en uppgjord turlista.

Vid sidan av det stora lotteriet såldes även lottningar. Vinsten från lotteriförsäljningen skulle gå till inköp av utrustning. Lennart Nilsson, som arbetade på Kockum, föreslog att vi skulle försöka sälja lotter utanför grindarna på avlöningsdagen vilket vi provade utan större framgång. Medlemsavgiften var 5:- därutöver betalade alla 1:- i avgift vid varje träningstillfälle.

Söderslättklubbarna Hammenhögs IF och Västra Vemmenhögs IF registrerades in som nya medlemmar i hockeyfamiljen. Antalet ishockeyföreningar i Skåne var därigenom 38 stycken.

Glimåkra invigde sin nya isrink.

Sammanlagt fanns det nu sju konstisbanor i Skåne.